

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku Z. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do renty w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania Z. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. o prawo do renty w związku z chorobą zawodową oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na to, że „jest ona uwarunkowana wobec rażących naruszeń przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku, które to uchybienia wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy a w konsekwencji skutkowały wydaniem rozstrzygnięcia niezgodnego z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości”. W ocenie odwołującego się przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione także z uwagi na to, że w toku postępowania przed sądami obu instancji doszło „z jednej strony do ograniczenia materiału dowodowego przede wszystkim przez pominięcie opinii biegłych z zakresu

medycyny pracy mających realną wiedzę a nie hipotetyczną o możliwościach pracy osoby w takim stanie zdrowia jak powód a nie wyjaśniono czy urzędy pracy i zakłady mają możliwość ofert pracy dla osób w wieku przedemerytalnym z takim stanem zdrowia i z takim doświadczeniem w zawodzie jak odwołujący się”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Podkreślić należy, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołano się na występowanie w sprawie jakiegokolwiek wyżej wskazanej okoliczności z art. 398⁹ § 1 k.p.c., mającej przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. W sprawie brak jest również uzasadnienia tego wniosku spełniającego stosowne wymagania. Skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie czyni zatem zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Sąd Najwyższy w ramach

przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.